

vislosti s ní, lze hleděti jen ke konečnému výsledku tohoto vyjednávání, podle něhož zřízení výměnku bylo částí úplaty za postoupení sporných nemovitostí.

S vývody dovolání, že dluh manželů B-ových, převzatý bratry K-ovými, nebyl ještě splatný a že tudíž nešlo o zaplacení splatné pohledávky, jemuž podle judikatury nejvyššího soudu lze mimo konkurs odporovati jen, bylo-li umožněno pletichami, netřeba se obírat, ježto v souzené věci se neodporuje zaplacení dluhu proti zaplacenému věřiteli, jak má na mysli vzpomenutá judikatura, nýbrž prodeji nemovitosti dlužníkem proti jejich kupiteli (srov. rozh. č. 3290 Sb. n. s.). Tvrzení dovolatele, že si žalovaní K-ovi kupní smlouvou ze dne 4. února 1932 uhradili jen svůj regresní nárok proti žalovaným B-ovým z důvodu záruky za jejich dluh, je vyvráceno zjištěním, na něž dovolání samo na jiném místě poukazuje, že František K. Františku M-ovi v prosinci 1931 toliko řekl, že p ř e v e z m e dluh, převezme-li nemovitost.

Ježto je nesporno, že žalovaní K-ovi jsou bratry zemřelé manželky žalovaného Františka B., jsou podle § 5 odp. ř. osobami blízkými nejen v poměru k žalovanému Františku B-ovi, ale i k jeho druhé manželce, žalované Štěpánce B-ové, poněvadž podle § 5 odp. ř. stačí sešvakření s manželem. Jak již první soud správně rozhodl, tento poměr úmrtím sestry žalovaných K-ových nezanikl. Nelze proto souhlasiti s odvolacím soudem, pokud v důvodech svého rozsudku zdůrazňuje, že je pochybné, zda žalovaní B-ovi měli úmysl zkracovací, neboť podle jasného ustanovení § 2 č. 3 odp. ř., jehož nutno v souzené věci užití hledíc na blízký poměr žalovaných, jest takový úmysl předpokládati, dokud žalovaný nepodá přesný důkaz, že tu nebyl.

Čís. 16696.

Správnost důvodů, o něž se rozhodnutí správního úřadu opírá, nepodléhá přezkumu soudu, nýbrž rozhodujícím jest výrok rozhodnutí správního úřadu. Má-li rozhodnutí správního úřadu býti podkladem soudního rozhodnutí, musí výrok správního úřadu býti jasný a nesmí zavdati příčinu k pochybnostem o jeho výkladu.

Podle výroku správního úřadu, jímž nebyl zřetelně zrušen exekuční titul podle § 1 č. 13 ex. ř., nelze zrušiti exekuci podle § 39 č. 1 ex. ř.

(Rozh. ze dne 9. února 1938, R I 1471/37.)

Proti povinné společnosti s ručením omezeným v likvidaci, Z. pivovaru v D., byla vymáhající věřitelce městské obci D. podle výkazu nedoplatků městského úřadu v D. ze dne 18. ledna 1934 pravoplatně povolena a provedena soudní exekuce na svršky. Poté navrhla povinná společnost zrušení uvedené exekuce, ježto bylo v rozhodnutí okresního

úřadu v D. ze dne 9. července 1937 vysloveno, že platební příkaz ze dne 23. listopadu 1933 nenabyl právní moci a není exekučním titulem, že se proto vyhotovení výkazu o nedoplatcích stalo neprávem a že byla tudíž exekuční žádost předčasná. Exekuční soud vyhověl návrhu a zrušil exekuci zabavením, uschováním a prodejem movitých věcí povolenou usnesením ze dne 19. února 1934, E 329/34 a vykonanou dne 12. března 1934 co do věcí pod pol. 1 až 3 zájemního protokolu E 329/34. Rekursní soud zamítl návrh na zrušení exekuce. Důvody: V rozhodnutí okresního úřadu v D. ze dne 9. července 1937 se jen praví, že platební rozkaz ze dne 23. listopadu 1933 nenabyl právní moci, ježto vymáhající věřitelka nepokládala podání povinné společnosti ze dne 27. listopadu 1933 za odvolání proti dotčenému platebnímu příkazu a nepředložila je obecnímu zastupitelstvu k rozhodnutí (§ 11, odst. 2, předpisu o vybírání vodného). Nezrušuje se tedy uvedený platební příkaz in merito, nýbrž se jen vymáhající věřitelce nařizuje, aby o odvolání povinné společnosti rozhodla, ježto vymáhající věřitelka zastávala názor, že účet jí vystavený jest platebním příkazem ve smyslu §§ 10, 11 předpisů o vybírání vodného, a vyslovil-li okresní úřad dále, že onen účet (platební příkaz) není exekučním titulem, pak překročil své oprávnění, neboť zda tu jde o exekuční titul nebo ne, má rozhodnouti jen exekuční soud, takže soud v té příčině není vázán rozhodnutím správního úřadu. Mimo to podle § 11 předpisů o vybírání vodného nemá odvolání z platebního příkazu odkladný účinek, takže i vymáhající věřitelka byla oprávněna též podle platebního příkazu, z něhož bylo podáno odvolání, vyhotoviti výkaz nedoplatků a navrhnouti podle něho pak exekuci, neboť i když platební příkaz nebyl pravoplatný, byl přece vykonatelný, ježto odvolání nemá odkladný účinek a byl výkaz o nedoplatcích, vyhotovený podle platebního příkazu, vykonatelný. Poněvadž tudíž vymáhající věřitelka byla podle platných předpisů oprávněna vyhotoviti výkaz o nedoplatcích a navrhnouti podle něho jako podle exekučního titulu ve smyslu § 1 č. 13 ex. ř. exekuci, a ježto tento výkaz nebyl hledíc na to, že platební rozkaz, podle něhož byl výkaz nedoplatků vydán, nebyl dosud správním úřadem in merito zrušen, jest po právu, není návrh na zrušení exekuce odůvodněn.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

Důvody:

Rozhodnutí věci závisí na tom, zda exekuční titul, který jest základem navržené exekuce, totiž výkaz nedoplatků vydaný městským úřadem v D. dne 18. ledna 1934, byl pravoplatně zrušen nebo prohlášen za neúčinný a zda proto nutno zrušiti exekuci podle § 39 č. 1 ex. ř.

Dovolací stěžovatel má za to, že tento předpoklad v souzeném případě je splněn, ježto okresní úřad v D. — jenž podle § 11, odst. 3, schválených pravidel o vybírání vodného rozhoduje s konečnou plat-

ností o odvolání proti rozhodnutí obecního zastupitelstva vyřizujícímu odvolání strany proti platebnímu rozkazu — vyslovil rozhodnutím ze dne 9. července 1937, č. j. 20.578/1937-II-53-81, že v y h o v u j e odvolání povinné společnosti a že tento výrok se zřením k jeho odůvodnění, zejména »že se vyhotovení výkazu nedoplatků stalo neprávem«, nelze prý jinak vykládati než tak, že jím bylo vyřčeno zrušení exekučního titulu, i když výrok uvedeného správního úřadu přímo nepraví, co se má státi s výkazem nedoplatků.

S tímto názorem nelze souhlasiti.

Správnost důvodů, o něž se rozhodnutí správního úřadu opírá, nepodléhá ovšem přezkumu soudy a nelze se proto obírat ani otázkou, zda okresní úřad v D. právem či neprávem má za to, že účet po případě platební rozkaz ze dne 23. listopadu 1933 nemůže býti exekučním titulem (nehledíc na to, že navržená exekuce vůbec nebyla povolena podle řečeného platebního rozkazu ze dne 23. listopadu 1933 jako exekučního titulu, nýbrž podle vykonatelného výkazu nedoplatků ze dne 18. ledna 1934), ani názorem, že se vyhotovení výkazu nedoplatků stalo prý neprávem již proto, poněvadž ještě nebylo rozhodnuto o domnělém odvolání povinné společnosti ze dne 27. listopadu 1933, čímž patrně mělo býti vyjádřeno, že výkaz nedoplatků není vykonatelným.

Rozhodující je však v ý r o k rozhodnutí správního úřadu.

Podle § 69 vládního nařízení ze dne 13. ledna 1928, č. 8 Sb. z. a n. má výrok ú p l n ě vyříditi projednávanou věc a všechny návrhy stran, jakož i snad otázku nákladů řízení, a t o v e z n ě n í co možná stručným a z ř e t e l n ě m. Výměr okresního úřadu v D. ze dne 9. července 1937 však nevyhovuje těmto náležitostem. Právem poukazuje rekursní soud k tomu, že správní úřad nevyslovil zrušení sporného výkazu nedoplatků; výrok »že se odvolání vyhovuje«, aniž bylo vyřčeno, v jakém smyslu se tak děje, jest n e ú p l n ý, neboť podle důvodů dotčeného výměru bylo by lze se též domnívati, že správní úřad chtěl uložit nej dř í v obci D., aby rozhodla především o domnělém odvolání povinné společnosti ze dne 27. listopadu 1933, při nejmenším však jest výrok ten nezřetelný a nehodí se proto jako základ soudního rozhodnutí o návrhu povinné společnosti na zrušení exekuce; má-li rozhodnutí správního úřadu býti podkladem soudního rozhodnutí, musí výrok správního úřadu býti jasný a nesmí zavdati příčinu k pochybnostem o jeho výkladu. Uvedenou vadu výměru, o nějž jde, nelze napravit ani poukazem na odvolací spis podaný ve správním řízení, ani poukazem na návrhy tam učiněné, neboť tento spis není vůbec součástíkou v ý r o k u správního úřadu.

Nutno proto souhlasiti se závěrem rekursního soudu, že povinná společnost soudu nedokázala, že příslušný správní úřad pravoplatně zrušil exekuční titul anebo že jej prohlásil za neúčinný. Návrh na zrušení exekuce podle § 39 č. 1 ex. ř. byl proto právem zamítnut.

Mylným je naproti tomu právní názor dovolacího stěžovatele, že rekursní soud vůbec nemohl rekursu vymáhající věřitelky proti usnesení první stolice vyhověti, ježto vymáhající věřitelka nežádala, aby usnesení exekuci zrušující bylo vykonáno teprve po jeho pravoplatnosti. Pravoplatnost zrušovacího usnesení je však samozřejmým předpokladem zániku zástavního práva vymáhající věřitelky.

Čís. 16697.

Mezinárodní úprava o přepravě zboží po železnicích (M. Ú. Z. zák. č. 110/1927 a úmluva č. 140/1928 Sb. z. a n.).

Mohla-li škoda podle okolností jednotlivého případu vzniknouti z některé z příčin uvedených v čl. 28 § 1, písm. a) až g) M. Ú. Z., musí ten, kdo se na dráze domáhá náhrady škody, dokázati, že škoda nemohla vzniknouti z uvedených tam příčin a také nevznikla, nebo že se dráha dopustila zavinění, které bylo příčinou škody.

Pokud takovýto důkaz nebyl podán, vznikl-li oheň v nábytkovém voze, dopravovaném na otevřeném železničním vagoně.

(Rozh. ze dne 9. února 1938, Rv I 1979/36.)

Podle nákladního listu 102 ze 27. června 1931 pro mezinárodní přepravu po železnici převzala žalovaná dráha k dopravě nábytkový vůz značky Gustav K., Berlín 120, naložený žalující společností v P. na otevřeném voze železničním do Paříže. Po cestě vznikl v nábytkovém voze požár, takže svršky až na několik kusů shořely. Domáhá se proto žalující špeditérská firma zaplacení 219.244 Kč s příslušenstvím z důvodů náhrady škody vzniklé shořením svršků. Žalobu nižší soudy zamítly, odvolací soud uvedl v otázce, o niž tu jde, v důvodech: Strany rozepře sjednaly úmluvu o přepravě zboží po železnici podle § 1 zákona č. 110/1927 Sb. z. a n. Je řešiti spor, zda železnice odpovídá za škodu způsobenou shořením nábytkového vozu a věcí v něm uložených za dopravy dne 29. června 1931 v N. D. § 1 čl. 26 a § 1 čl. 27 M. Ú. Z. stanoví zásadu ručení železnice za provedení přepravy a za škodu, která za přepravy na zboží vznikla. Této odpovědnosti je železnice zproštěna v případě § 2 čl. 27 a odpovědnost ta je omezena u škod, které mohou vzniknouti z určitých příčin vyjmenovaných v § 1 čl. 28 M. Ú. Z., mezi něž na prvním místě [pod písm. a)] je jmenováno nebezpečí souvisící s přepravou v otevřených vozech a stran nichž stanoví § 2 čl. 28 zákonnou domněnku, že mohla-li podle okolností případu vzniknouti škoda z řečené příčiny, že z nich vznikla, nedokáže-li oprávněný příkazce opak. Již čl. 424, odst. 1, obch. zák. určuje, že může býti umluvena doprava v otevřeném voze a že pak dráha není odpovědna za uvedený způsob dopravy. To přešlo i do že-